

[Fuglsang.]

nordlige Østersø. Jeg tør ikke sige, at jeg vent-ter det, men mon ikke det ville være klogt for bladets egen skyld for alligevel at holde på en vis troværdighed.

Jeg må beklage, at ingen af de talere, som har kunnet se Warszawapagtlandenes skibe, har kunnet udtale sig eller villet udtale sig om bl. a. disse amerikanske fly. Det kan jo ikke være, fordi man ikke ved, at episoderne finder sted. Jeg vil også tro, at man udmærket godt ved, at en afpatruljering som den, man skildrer omkring de danske kyster, ganske systematisk gennemføres af NATO-skibe ud for DDRs, Polens og Sovjetunionens kyster, i hvert fald så højt oppe som Kaliningrad, det tidligere Königsberg.

Det, som vi har ønsket med vores spørgsmål, var selvfølgelig – ikke alene for vores egen skyld, men for befolkningens skyld – at få noget at vide om, hvad man i virkeligheden lig-ger og roder med mellem de partier, som nu ar-bejder med et nyt forsvarsforlig. Men det er da også rigtigt, at det, vi ønsker, er at medvirke til at skabe betingelser for, at det, som er ved at ske, bliver stoppet eller begrænset ganske al-vorligt. Her mener vi, at Danmark kunne og burde gøre en indsats, der virker i den retning. Det er det, vi har talt for, og det er det, som vi har stillet en dagsorden for bl. a.

Jeg hørte med interesse hr. Steen Folkes re-degørelse for manøvrerne ved den jyske vest-kyst, men denne manøvre var jo kun én af 27, som ikke er foregået i 1968 eller tidligere, men ganske konkret i dette efterår. Nogle af dem langt større, langt mere kostbare og langt mere provokerende som den øvelse, der blev holdt nede ved Sovjets sydkyst med napalmbomber i Tyrkiet ved byen Erzerum.

For øvrigt holder morskaben jo ikke op ved vestkystmanøvrerne. Vi har oven i købet i hvert fald i forsvarsudvalget fået udleveret et illustreret dokument, et særtryk af Hæren 1976, hvor man i den mest naive billedseriestil vil forklare antagelig tungnemme mennesker, hvor-dan et par officerer forestiller sig en østlig landgang. Det kan heller ikke virke særlig fremmende på samarbejdet mellem nationerne.

Så er der igen spørgsmålet om NATO-lande-nes indblanding i de enkelte landes forhold. Ja men er det da ikke rigtigt, som det er nævnt af forskellige, også af NATO-partierne, at man løbende holder NATO-stabene i Bruxelles ori-enteret om, hvad der sker, også før og også

uden om, hvad det danske folketing får at vide? Er det da ikke rigtigt, at man i den hjem-lige debat også mellem NATO-landene, for-handlingspartnerne, bruger som argument, hvad man kan lide eller ikke kan lide nede i Bruxelles? Er det da for øvrigt ikke rigtigt, at NATOs førende stater på deres Bermudamøde ganske direkte på forhånd blandede sig i et NATO-lands, nemlig Italiens, valg og søgte at øve indflydelse på, hvilken regering det italiens-ke folk måtte vælge uden at komme i miskred-it hos NATO, med hvad dermed måtte følge? Er det da for så vidt ikke også rigtigt, at NATO har ændret karakter sammenlignet med det, som vi fik at vide, og som vitterlig stod i traktaten i 1949? Dengang var det rettet mod, hvad man kaldte ydre fjender, mens man jo gang på gang ser, at det mere og mere bliver indstillet også på at bekæmpe indre fjender. Jeg læste i det sidste Le Monde, som ligger inde i læsesalen, om den såkaldte Schlesinger-doktrin, som jo netop går ud på NATOs pligt også til at kæmpe indadtil.

Endelig om vores dagsordensforslag. Det blev jo fremsat i en ganske konkret situation, hvor – og det oplever vi jo hver eneste dag, når vi holder møde her i salen – enhver ved, at Danmark er fattigt på mange måder, og hvor man stiller krav om nedskæringer på alle mu-lige områder. Der er det vi mener, at der skal tages stilling; vi mener, at befolkningen har krav på en tilkendegivelse af, om man virkelig herinde mener, at alene militæret skal undgå den nedskæringskniv, man svinger over alt andet. Det er selvfølgelig den tilkendegivelse, man er bange for, og derfor vrider man sig sådan for at undgå en afstemning.

Der er forsøgt påstået, at militæret er noget for sig, at de har en ganske særlig sikkerheds-opgave osv., og at man derfor godt kan tillade sig af sikkerhedsmæssige grunde at udskille mi-litæret fra den øvrige politik. Jeg vil gerne slutte med lige at nævne, hvad en mand, som tør formodes at have forstand på det, nemlig førnævnte tidligere general og præsident Eisen-hower, siger om dette forhold mellem militæret og samfundets almindelige udvikling, jeg cite-rer fra Myrdals bog:

»Vor sikkerhed er det samlede resultat af vor økonomiske, intellektuelle, moralske og militære styrke. Forsvaret er et område, hvor jeg har gjort erfaringer gennem et helt liv, og om jeg har lært noget, så er det, at der ikke findes nogen måde, som et land kan tilfreds-